

Vargen och de sju små killingarna

(Bröderna Grimm)

Det var en gång för länge sedan en getmamma, som hade sju små killingar. Hon älskade dem över allt annat. En dag skulle hon gå in i skogen för att hämta lite mat, så hon kallade alla sju barnen till sig och sa:

"Kära barn, jag måste gå till skogen, var försiktiga och akta er för vargen. Om han kommer hit så slukar han er med hull och hår. Han kommer att vara utklädd, men ni kommer att känna igen honom på hans mörka röst och svarta fötter." Killingarna svarade: "Kära mamma, vi kommer att klara oss bra. Du behöver inte oroa dig för oss." Då bräkte den gamla getmamman lättad och gick iväg till skogen utan att oroa sig.

Det dröjde inte lång stund innan någon knackade på dörren och ropade: "Öppna dörren, kära barn, er mor är här och har med sig något till er alla." Men de små killingarna förstod att det inte var deras mor utan att det var vargen. Det hördes på den mörka rösten. "Vi kommer inte att öppna dörren." ropade killingarna, "Du är inte vår mamma. Hon har en mjuk, behaglig röst. Din röst är mörk och skrovlig. Du är vargen!"

Vargen gick då iväg till en handlare och köpte sig en stor bit krita, som han åt upp för att göra rösten ljusare. Han gick sedan tillbaks till killingarnas hus, knackade på dörren och ropade: "Öppna dörren kära barn, er mor är här och har med sig något till er alla." Men han hade lagt en av sina svarta tassor på fönstret. Det såg killingarna och de ropade: "Vi kommer inte att öppna dörren. Vår mor har inte svarta fötter som du har. Du är vargen!"

Vargen gick då till bagaren och sa: "Jag har skadat mina fötter. Du kan väl lägga på lite deg på dem." Sedan gick han vidare till mjölnaren och sa: "Strö lite vitt mjöl på mina fötter." Mjölnaren tänkte för sig själv: "Vargen tänker lura

någon." och vägrade. Vargen sa då till mjölnaren: "Om du inte gör som jag säger, kommer jag att äta upp dig." Då blev mjölnaren rädd och gjorde hans tassar vita med mjölet.

Så nu gick den elaka vargen för tredje gången till killingarnas dörr. Han knackade och sa: "Öppna dörren barn, er kära mor har kommit tillbaka hem från skogen och har med sig något till var och en av er." Killingarna ropade då: "Visa först dina fötter så att vi kan se att det är vår mor." Vargen visade då sina fötter i fönstret. När killingarna såg de vita fötterna trodde de att han talade sanning och öppnade dörren. Men vem var det som kom in om inte vargen! De blev skräckslagna och ville gömma sig. En sprang under bordet, den andra hoppade ner i sängen, den tredje gömde sig i ugnen, den fjärde sprang in i köket, den femte gömde sig i ett skåp, den sjätte lade sig under tvättfatet och den sjunde gömde sig i det stora golvuret. Vargen hittade dem dock och visade ingen barmhärtighet utan slukade dem den ena killingen efter den andra. Den yngsta som gömt sig i klockan var den enda killingen, som vargen inte hittade. Vargen var nu mätt och nöjd och gick sin väg. Han lade sig under ett träd på den gröna ängen utanför killingarnas hus och föll i sömn. Strax därefter kom den gamla getmamman tillbaks från skogen. Ack, vilken syn som mötte henne!

Ytterdörren stod vidöppen. Bord, stolar och bänkar hade rivits omkull, tvättfatet hade slagits sönder, täcken och kuddar hade kastats ur sängarna. Hon letade efter sina barn, men hittade dem ingenstans. Hon ropade deras namn men ingen svarade förrän hon ropade den yngsta killingens namn. Då sa en späd röst gråtande: "Kära mamma, jag är inuti golvuret." Hon tog ut den lilla killingen, som då berättade att vargen hade kommit dit och ätit upp alla de andra. Du kan tänka dig som hon grät över de stackars barnen.

Hon gick gråtande ut ur huset och den lilla killingen sprang efter henne. När de kom ut på ängen, såg de vargen ligga snarkande under ett träd. Han snarkade så högt att grenarna skakade. Den gamla getmamman tittade ingående på vargen och

såg att det var något som rörde sig och kämpade inuti vargens mage. "Oh kära nån", sa hon, "kanske är mina stackars killingar, som han svalde, fortfarande vid liv." Sedan sprang killingen hem och hämtade, sax, nål och tråd. Mamman klippte upp magen på vargen och nästan innan hon gjort första klippet, hoppade en liten killing ut. Efter några klipp till hoppade alla sex killingar ut en efter en. De var alla fortfarande i livet och hade inte kommit till skada eftersom vargen i sin glupskhet hade svält dem hela. Vilket glatt återseende det var! De omfamnade alla sin mor och skuttade glatt omkring. Mamman sa till dem: "Gå nu och hämta några stora stenar, så skall vi fylla den elakingens mage med dem medan han sover." De sju killingarna skyndade sig då att hämta stenar, som de fyllde vargens mage med. Mamman sydde sedan ihop honom igen så fort att han inte märkte något, utan fortsatte att sova.

När vargen så småningom vaknade och kom upp på sina fötter, gjorde stenarna i magen honom väldigt törstig. Han gick därför bort till brunnen för att dricka vatten, men när han började gå började stenarna i hans mage att röra sig och skramlade mot varandra. Han skrek då:

"Vad är det som rullar och skramlar i min mage?
Jag trodde det var sex små killingar,
Men nu känns det som stora stenbumlingar."

Och när han kom fram till brunnen och lutade sig fram för att dricka, gjorde de tunga stenarna att han tappade balansen och föll i vattnet och drunknade. När killingarna såg detta, kom de omedelbart springande och ropade högt och ljudligt: "Vargen är död! Vargen är död!" De dansade av glädje runt källan tillsammans med sin mor.

Sedan gick de lyckliga hem och visste att de inte längre behövde vara rädda för vargen.